

אור הנר

עורך: נריה אטון

יום ו' א' אלול תשפ"ג

כניסת שבת: 19:03
 יציאת שבת: 19:53
 רבינו תם: 20:43

הזמנים לפי
 אופק באר שבע
ב' דראש חודש
אלול

פרשת שופטים

דבר העורך

"כי תצא למלחמה על אויבך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם, כי ה' אלוקיך עמך המעלך מארץ מצרים" (כ', א')

הסוחר את שכרו היא החלה לחטט בסליה, נפלטה זעקה נוראית מפיה - "אין כסף!!!" כנראה שכשנפלה - נפל ממנה הארנק. הצעקות הזעיקו את העוברים והשבים, ואחד מהנאספים אמר ששמע אחד שאומר שמצא סכום כסף גדול. עד מהרה נערכו אחריו חיפושים נרחבים, וכשנמצא האיש, דאג משהו להביאו. "אתה מצאת את הכסף שלי?" - האשה הדומעת בקושי הצליחה לדבר. "מצאתי כסף, אני לא יודע אם הוא שלך" - השיב האיש. "הנה, אתן לך את כל הסימנים: הסכום היה כזה וכזה, יש שם כך וכך שטרות בצבע כזה, וכך וכך שטרות בצבע כזה. הכל היה קשור בתוך שקית עם סרט". "נכון, גברת. הכסף שמצאתי הוא הכסף שאבד לך". האשה לא ידעה את נפשה מרוב אושר.

היא הושיטה את ידה כדי לקבל את הצרור, אבל זו נותרה תלויה באוויר ריקנית - "אפשר את הכסף?" - "לא!" - ענה האיש. "מה אמרת?" - "איני נותן!" - "איך מה...?", התקשתה להאמין למשמע אזניה, וברגע הבא התקצפה: "אתה לא מתבייש? יהודי לא מחזיר אבידה? לא למדת בתלמוד תורה?!" - "דווקא משום שלמדתי בתלמוד תורה אני יודע, שהעיר שלנו היא עיר שרובה גויים, ואדם שמוצא מציאה כזו - הרי היא שלו, שהרי מירב הסיכויים שנפלה מגוי, ואפילו אם נפלה מיהודי - הוא מתיימש ממנה (בבא מציעא כד:). את התיימשת מהאבידה הזו, לכן היא שלי". "אין לך רחמים?", שוב צצו הדמעות בעיניה. "יש לי, והרבה - אף על הילדים שלי... תביני, אם הכסף שייך לך על פי דין הייתי מחזיר לך, אבל הוא שלי על פי דין". מעגל האנשים שסביבם עקב אחר הדברים ועד מהרה החלו להישמע קולות ויכוח רמים. אלו צידדו בעד האשה ואלו בעד האיש, ולבסוף הצליחו לשכנע את המוצא לגשת לרבי יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל לבריור העניין.

כשהגיעו לבית הדין אמר המוצא: "הרב, הגענו לדין תורה, ואני מבקש לדעת מהו הדין. איני רוצה לפנים משורת הדין, אלא לדעת מה ההלכה, אם הכסף שייך לי או לה". אמר הרב: "קודם כל חזור לה את הכסף ואחר כך אסביר". לאחר שהאיש עשה כמצוותו, אמר לו: "אלו דברים פשוטים. אתה אומר שהכסף שייך לך כי היא התיימשה שהכסף אבד, אך באמת היא אינה יכולה להתיימש משום שהכסף שייך לבעלה (מכיוון שההלכה קובעת "כל מה שקנתה אישה קנה בעלה", כתובות ס"ה:) ומאחר שבעלה אינו יודע על האבידה, הוא אינו מתיימש. אשה זו אינה 'בעל הבית' לעניין ייאוש".

החזון איש סיים את סיפורו ופנה לרב גלינסקי: "וכי העולם שלך הוא, שאתה מתיימש ממנו? וכי אתה הוא בעל הבית? הלא העולם שייך לבורא עולם, ולנו, כבני אדם, אין יכולת להתיימש. עליך לעמוד ולהתפלל, והקב"ה יעזור לך, לא משנה באיזה מצב אתה נמצא!!!" (ומתוך האור).

נמצאים אנו בראש חודש אלול, חודש מיוחד המיועד לעבודת המידות וחשבון נפש, עלינו לפשפש במעשינו ולתקן אותם - ולעולם לא להתיימש, בורא עולם מחכה לכל אחד ואחד מאיתנו לא משנה באיזה מצב הוא נמצא, ובאיזה דרגה הוא. "השיבנו ה' אליך ונשובה, חדש ימינו כקדם" יזכנו ה', שבת שלום ומבורך.

בפרשת שופטים מצווה אותנו התורה, לא לפחד מהאויבים בעת המלחמה ולא לברוח מפניהם, אלא חובה עלינו להתגבר כנגדם ולהתחזק ולעמוד בפניהם, כי כל יהודי צריך לבטוח בבורא עולם הכל יכול (תורה מאירה).

"אור החיים" הקדוש זיע"א ביאר את הפסוק בדרך הבאה: רמזה התורה על מלחמת האדם עם יצרו, ובא להסיר מליבו פחד, ואמרה התורה **"כי תצא למלחמה"** הידועה שאין גדולה ממנה, **"וראית סוס ורכב עם רב ממך"** כנגד כוחות הרע שהתווספו ממנו מצד מעשיו הרעים כמו שאמרנו, אף על פי כן **"לא תירא מהם"**, הטעם הוא **"כי ה' אלוקיך עמך"** פירוש, הן אמת אם היית בא למלחמה בכוחך אין בכך כח לעמוד במלחמה זו אבל כיון שה' אלוקיך איתך כוחו גדול להציל אותך, כי כשבא אדם להתקרב לה' יתברך, הקב"ה מקבלו והוא ניצח ויתגבר על הניסיונות והקשיים שלו, ואסור לאף אדם להתיימש מעצמו ולומר אבדו הסיכויים שלי, ואיני יכול לחזור בתשובה, מכיוון שהקב"ה מחכה ומצפה לכל אחד ואחד מאיתנו באשר הוא. (באר הפרשה)

סיפר רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: "למדתי בביאליסטוק, ישבנו ולמדנו מבלי לעשות רעה אף לזבוב, אך דבר לא הועיל לנו ביום פקודה, כשהגיעו הקומוניסטים וכבשו את ליטא. הישיבות נסגרו על מנעול ובריה ואנו המשכנו ללמוד במחתרת, עד שיום אחד הגיעו הקומוניסטים, תפסו אותנו והעלו אותנו לרכבות. היעד היה ברור - סיביר. כשהגענו לשם, אסף אותנו המנהל ואמר: "דעו לכם, כי השער שאותו עברתם כעת הוא חד סטרי. מכאן אף אחד לא יוצא חי!"... "עבדנו בעבודות משברות ללא הפסקה, רעבנו ללחם וסבלנו מקור. במשך כל אותו זמן החזיקה אותי תקוה אחת - יום יבוא ואחזור הביתה לאמא שלי, ואומר לה "תודה אמא. תודה שמכרת את פרוסת הלחם האחרונה שלך כדי שיהיה לי מלמד קצת יותר טוב..." הייתי חולם על כך ללא הרף.

סוף כל סוף נגמרה המלחמה - ואנחנו שוחררנו. חזרתי הביתה, אך אז גיליתי שאין בית, אין אבא ואין אמא, היטלר ימ"ש הרס את הכל... שבור ורצוף הגעתי ארצה, לא רציתי לחיות, לא היה לי עבור מה. נכנסתי אל ה"חזון איש", וכששמע שאני מיומש מהעולם, אמר לי: "אספר לך ספור - בליטא היה סוחר, שהיה נוהג מדי שנה בשנה לפני יום השוק לקחת הלוואות רבות. ביום השוק היה קונה סחורות בזול, ובמשך כל השנה היה מוכר, מתפרנס ומחזיר את חובותיו, כך, עד יום השוק של השנה שלאחר מכן, שבה היה שוב לווה. שנה אחת, לאחר שאסף את כל הכסף, הוא חלה. אם לא ייסע כעת - יאבד את פרנסתו לשנה שלמה! בלית ברירה קרא לאשתו ואמר לה: "אני יודע שאינך רגילה לכך, אבל אין ברירה, הפרנסה של כל השנה עומדת כעת בסיכון! קחי את כל הכסף, אומר לך בדיוק לאיזה סוחר לגשת ומה לקנות". האשה ספרה שבע פעמים את כל השטרות, צררה את כל הסכום בשקית ובעוד שקית, ונסעה. כשהגיעה ליריד קידם את פניה רעש עצום. מעודה לא שמעה רעש כזה, רגילה היתה לקולות משמיעים ילדים וברווזים... היא איבדה את עשתונותיה, הסתחררה ונפלה מעולפת. כעבור דקות שבה אליה רוחה, ומשהבינה כי אין השעה לפינוקים מסוג כזה, אספה את סלה והלכה לדרכה. היא פגשה את הסוחר שעליו המליץ בעלה, שניהם הסכימו על מחיר, וכשביקש

פניני הברכה איש חי

פרפראות לתורה

שיהיו חלקם עשירים וחלקם עניים. ואילו השפע מהשמיים מושפע במיוחד עבור העשירים. ומטעם זה מצינו מצינו אצל רבי עקיבא ורבינו הקדוש שהיו מכבדים את העשירים (עירובין פ"ו) ביאר בעל "פתח עיניים", ומפני שהעשיר הוא הכלי המוכן לקבל. אי לכך רואי לכבדו. מאחר שכן, אף מתנות העני ניתנות בהתאם למעמדו, הוא לוקח מתוך הטפל שבשדה.

לעומת זאת, הכהן הוא ברום המעלה, נבחר להיות שלוחם על ישראל לעבודת המקדש. ולכן גם מתנותיו יהיו אפוא מתוך המוכר. ראשית דגנך, ראשית גז צאנך וכו'.

טעם זה מפורש הוא בכתוב עצמו: 'כי בו בחר ה' אלוקיך מכל שבטיך' היות והוא חשוב ממך, עליך לתת לו את המובחר שבפירותיך.

"ראשית דגנך תירשך ויצהרך וראשית גז צאנך תתן לו. כי בו בחר ה' אלוקיך מכל שבטיך לעמוד לשרת בשם ה' הוא ובניו כל הימים" (יח, ד-ה)
בניגוד ל"מתנות עניים" הבאות בעיקר מתוך השירים שבשדות, כמו מתנות לקט שכחה ופאה, שמקורן מהתכולה המונחת בסוף השדה (פאה) או ממה שנשכח או נפל בשולי השדה, והן אינן חשובות לאדם כל כך. "מתנות כהונה" הן דווקא המוכרים ביותר מפירות השדה, כפי שאומרת התורה כי מצוה להפריש דווקא את אלה המוגדרים כ"ראשית". ואוספת השדה אסורה לבעלים עד שייתן לכהן את החלק המובחר והטוב. טעם הדברים: כיוון שהעני בעצם מהותו הוא טפל לעשיר, שכן טבע הקב"ה במערכת הנבראים

שב"דו, מה הן העבירות הללו המת"יחסות דווקא אל הידיים? מבאר הברכה איש חי: כידוע שאופיו ותכונותיו של האדם רשומות בשרטוטי ידו, ואודותיו נאמרה "חכמת היד" להבנת קווי הידיים, כמפורש בזוהר הקדוש פרשת יתרו פרק 'ואתה תחזה', אם כך גם העוונות נרשמים וניכרים שם למבינים, לעומת סוגי עוונות הנרשמים בשרטוטי המצח, וגלויים לחכמת האלוקיים. אך בעוד שעל המצח נרשמות העבירות החמורות, הרי על הידיים נרשמות העבירות הקלות, אלו שהאדם דש בעקביו. ואכן, הסיבה שאין האדם מרגיש בחומרתן נעוצה בכך שהן מיוסדות על התכונות החומריות שיש באדם, ומהן נובעות עבירות הללו כגון: לשון הרע, גאוה, חנופה, קינאה ושקר וכיוצא בהם.

"לא תטה משפט... ולא תקח שחד"
כמה מחכמי ישראל מציינים שאותיות "תטה" ערוכות בסדר אותיות הא' ב' אחרי אותיות "שחד". בכך מצוי רמז, שלקחת שוחד מביאה להטיית המשפט לטובת נתן השוחד - כדברי רש"י כאן: "משקיבל (השופט) שוחד ממנו (מבעל הדין), אי אפשר שלא יטה את ליבו אצלו להפוך לזכותו".

"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל"

חכמינו ז"ל תיקנו לברך את הברכה "אשר קדשנו במצותיו וציוונו" לא רק על מצוות "עשה" שמן התורה, אלא גם על כמה מצוות שהן מדרבנן.

כגון: הדלקת נר של שבת ויום טוב, על הדלקת נרות חנוכה, וקריאת מגילה. במסכת שבת (כ"ג, דנה) הגמרא במצוות הדלקת נרות חנוכה וקובעת, שיש לברך קודם ההדלקה: "אשר קדשנו במצותיו וציוונו להדליק נר חנוכה".

שואלת הגמרא: "והיכן ציוונו?" משיב האמורא רב אויאי: מ"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל".

לפי זה מורה כאן התורה, שעלינו להישמע לכל מה שאומרים לנו חכמי ישראל, כי הם שואבים את סמכותם מגבוה, ומצווה שנקבעה על ידי חכמים כאילו ניתנה לנו מפי הגבורה, ולכן ראוי לברך עליה: "אשר קדשנו במצותיו וציוונו...".

"ויספו השוטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו..."

הדגשה מיוחדת ישנה ל"עבירות ישוב לביתו!"

אור החיים על הפרשה

יוסף חלק אורח חיים (סימן נ"ד) כתוב בשם הירושלמי שאפילו עבירה קטנה שדיבר בין ישתבח ליוצר גורמת לפחד שיכנס לליבו, והטעם לזה כי הנכנס למלחמה צריך נס להינצל מחרב אויב, ואם יש לו עבירה אינו ראוי לנס. ומזלו יפחד אותו כי המזל מרגיש שיש בו סכנה.

ישנו חידוש בדברי אור החיים שלמרות שאדם אינו יודע שיש בידו עבירות הוא מפחד.

וכאשר הוא רואה שהפחד מתגבר עליו צריך לפשפש במעשיו ולמשמש בהם עד שיגלה איזה עוון יש בידו.

(ישושים ותיריוס על אור החיים)

"ויספו השוטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו..."

שואל האור החיים הקדוש: מדוע אותו אדם היה ירא? רבותינו בגמרא אמרו (סוטה מד.) זה הירא מעבירות שב"דו.

ומסביר האור החיים על פי הפסוק בישעיהו (ל"ג, י"ד): "פחדו בציון חטאים", שכל מי שיש בידו עבירות ליבו ירא וחרד מעצמו. גם כשאינו יודע שיש בידו עבירות הפחד נכנס לליבו הפחד במלחמה, וכך מתגלה שיש בידו עבירות.

האור החיים מביא דוגמא: בבית

ינית בת רחל
דבורה בת אביגיל
ת.ג.צ.ב.ה

ארלט חנה
בת פריחה
תמר בת שרה
ת.ג.צ.ב.ה

דוד (עמרם)
בר עיישה
ת.ג.צ.ב.ה

לאה בת סוליקה
רביבו ז"ל (ה"ד)
ת.ג.צ.ב.ה

מז"ד
רבי אלעזר אבוחצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ודג'יה
רבי יודם מיכאל אברג'ל
בן דינה
ת.ג.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטיין

נורא... גלית! שאתה עם שטרות הקסף מונית שומר תורה ומצוות, שפה ספר: מה התברר? - הנוסע שעלה למונית שלי, לא היה אדיב כל כך. כפי הנראה הוא עקב אחרי עוד בטרם עלה למונית, ונדע שגברתי סכום קסף רב. לתוך פחית השתיה שנקנה עבורי, החדיר סם מרדים, שהשפיע עלי מידית. הברנש נטל את ההגה לידי, והנה את המונית ביער סמוך, וישד ממני את כל כספי.

עד כאן הספור המזעזע. ומה השאלה שצצה אצל הנהג הצדיק מיד בהקיצו משנתו? - האם עלי לברך את ברפת "בורא נפשות" על שתית הקולה? מצד אחד, שברתי את צמאוני בשתיית המשקה שהיה ערב לחפי, ואני עדין מרגיש רוה מחמת אותה שתייה. אך מאידך, התברר שהשתיה היא הזיקה לי מאד וגרמה לי הפסד גדול, ונבדאי שאלו ידעתי מה הוא מכיל לא הייתי לוגם מהפחית ולו ספה אחת...

תשובה:

במסכת ברכות (ס') מבואר, שאדם שמצא מציאה, שהזכיה בה היא טובה עבורו, אלא שיתכן שהמציאה היא תגרם לו לרעה גדולה, משום שאם ישמע המלך הגוי אודות מציאתה, הוא יטול מהמוצא הייחודי את כל אשר לו (כי עבר על חק המלכות הקובע שכל מציאה יש ליתנה למלך), בכל זאת, יש לברך על טובת מציאת המציאה, כיון שעל כל פנים עכשיו טובה היא עבורו.

כעין זה נאמר גם במקרה שלנו - הפחית הכילה למעשה שני דברים: משקה וסם הרדמה. ומאחר והמשקה הורה את הנהג, אף על פי שעל ידי הסם, נגרמה לו גם רעה אחר כך, בכל זאת חייב לברך לה' ותברך על שתית המשקה.

לסיום: יש לברך ברכה אחרונה על שתית הפחית.

המעשה הבא הגיע אלינו מאת נהג מונית שומר תורה ומצוות, שפה ספר: ביום בהיר אחד, עמדתי לסגור עסקת רכישת דירה, ולשם כך נכנסתי לבנק כדי להוציא מכתבונני סכום גדול מאד של כסף.

צאתי מהבנק עם תיק מלא בשטרות מזומנים. לפתע, פשעמדתי להפנס למונית שלי, פנה אלי אדם שהיה לבוש בצורה מכבדת ואמר לי: "אני צריך להגיע לפגישה דחופה בעיר נהריה הרחוקה, האם תוכל להסיע אותי לשם?"

למרות שלא התפונתי לעבד באותו היום, היה לי קשה לסרב להצעתו, כי נסעה פה רוחית אינה מודמנת בכל יום, ומשפך העליתי אותו למונית ופתחתי בנסיעה.

באותו יום שרר פחוץ שרב כבד, ובאמצע הנסיעה בקש הנוסע לעצור בצד הדרך ליד אחד הקיוסקים, על מנת לקנות שתיה קרה ולהרוות את צמאונו.

עצרתי במקום מצל בצד הדרך, והלה יצא לעבר הקיוסק, ושב פעבור מספר דקות, כשבדיו פחית קולה קרה. הוא הגיש לי את הפחית ואמר בתמיבות: "מן הסתם ביום מסוין שפנה גם אתה צמאי, התפכד נא ושתה את המשקה המרענן שקניתי עבורך. אפלו את המכסה כבר פתחתי עבורך. תן לי הרגשה טובה, ותברך על המשקה שקניתי לך..."

קבלתי מהנוסע האדיב את הפחית, ומפיון שהייתי צמא מאד, שתיתי את מלוא תכולתה.

ומכאן, איני יודע להמשיך את הספור. מדוע? - כי רק לאחר דקות ארוכות, התעוררתי משנה עמוקה, ומצאתי את עצמי מטל במונית שלי, ג... מעבה העיר. לאחר שהצלחתי להתעשת ולעכל היכן אני נמצא, לפתע תקפה אותי חרדה

מנחה, אחר חצות היום (עד צאת הכוכבים). טוב שאז החזון שאומר הסליחות יתעטף בציצית, מעין מה שאמרו חז"ל בראש השנה (י"ז): "ויעבור ה' על פני ויקרא, א"ר יוחנן אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, מלמד שנתעטף הקב"ה כשליח ציבור, והראה למשה סדר תפילה, ואמר לו, כל זמן שישראל חוטאים, יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם.

הסליחות שנתקנו בלשון ארמית (תרגום), כגון "רחמנא", "מחי ומסי", "דעני לעני ענין", "מרנא דבשמאי", אין ליחיד לאומרם, מפני שאין מלאכי השרת מכירין בלשון ארמי, ורק אם יש מניין בבית הכנסת אומרים אותם, שהציבור אינו זקוק לעזרת מלאכי השרת, שהשכינה עמהם. ולכן כשעדיין לא באו עשרה להשלים מניין, ידלג השליח ציבור רחמנא ושאר קטעי סליחות הנ"ל, וכשיבואו עשרה יאמרו. וכיון לנהוג כשטרם באו עשרה לבית הכנסת לסליחות, לומר אחר שבת יהודה בדוחק ובצער (קודם אל מלך) "רבונו של עולם אתוודה על עבירותי", וכו', והוידוי ושאר תחנות שבלשון הקודש, וכשיופיע העשירי לסליחות יחזרו ל"אל מלך", ויעבור, רחמנא, אנשי אמונה, ושאר הסליחות שדילגו. ואם הזמן מצומצם בכל זאת יאמרו אל מלך, ויעבור, אנשי אמונה וכו', וידלגו "אם אפס" ויתחילו "זכרון לפניך בשחק". וכן ידלגו "זכורי על משכבי" וכן "אליך ה' נשאתי עיני" כפי הצורך, כי מעלת אמירת י"ג מדות עולה על חשיבות הסליחות הללו. ואם אין תקווה שיגיע מניין במשך זמן אמירת הסליחות, אז יאמרו כל הי"ג מדות במקומם, עם טעמי המקרא, כמי שקורא בתורה.

הלכות חודש אלול

דיני אמירת סליחות

מנהג הספרדים לקום באשמורת הבוקר לומר "סליחות", החל מיום אחר ראש חודש אלול עד יום הכפורים, אך בשנה זו שיום אחר ראש חודש חל בשבת, מתחילים לומר סליחות ביום ראשון ג' באול. טעם אמירת הסליחות: משום שמסורת בידינו שמשם רבינו ע"ה עלה להביא את הלוחות שניות בראש חודש אלול וירד עם הלוחות ביום הכפורים, וכל ארבעים יום הללו היו ימי רחמים ורצון לכל עם ישראל. וביום הכפורים נתרצה הקדוש ברוך הוא לישראל בשמחה, ואמר למשה "סלחתי כדברך", ולכן הוקבע יום הכפורים ליום מחילה סליחה וכפרה. הזמן הראוי ביותר לאמירת סליחות בימים אלה הוא מחצות הלילה ואילך, שאז הוא עת רצון, אך בחצי הראשון של הלילה אסור לומר סליחות ושלוש עשרה מדות.

יחיד שנמצא בבית כנסת שנוהגים שם לומר סליחות לפני חצות הלילה, אינו רשאי להצטרף אליהם, אלא ישב בוד וידום, ולא יענה עמהם שלש עשרה מדות וכו'. ואדרבה יש לבטל מנהגם זה שאין לו יסוד. וזמן חצות הלילה יש לחשב באופן כזה שיחשוב תחלה השעות שבין הזריחה לשקיעה, והחצי הוא זמן חצות היום, שאז החמה באמצע הרקיע, ולאחר מכן יוסיף שתיים עשרה שעות על חצות היום, וזו הוא חצות לילה בדיוק. (דהיינו באז שש שעות זמניות מזריחת החמה עד שקיעתה).

קהל שאי אפשר להם להשכים לסליחות בעוד לילה, יכולים לומר סליחות בשעות הבוקר המוקדמות, לפני תפילת שחרית, או לפני תפילת

לברכה והצלחה

רוזן בן מרים
וב"ב

לדפואה שלומיה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה בת רחל

לדפואה שלומיה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לדפואה שלומיה

מדי בת רחל
חנה בת חפסה
ת.נ.צ.ב.ה

לדפואה שלומיה

אלי לוי
בר סוזן
ת.נ.צ.ב.ה

צדיקים במיתתם קדוים חיים

רבי שמשון חיים בעל ה"זרע שמשון" לפרו: "ללמוד בספר זה בפרט הרב נולד במודינה לנחמן מיכאל נחמני. אימו היא בתו של רבי יהודה מצליח פאדובה, רב הקהילה במודינה. למד מפי רבי אפרים כהן ליפשיץ מאוסטראה, הפוסק במודינה. בהמשך למד במנטובה מרבי דוד פינצי, חמיו של הרמח"ל, ומרבי אביעד שר שלום באזילה, בעל ה"אמונת חכמים". קבלה למד מפי רבי בנימין הכהן ויטאלי. לאחר לימודיו במנטובה, עבר לפיזה, החל ללמד שם תלמידים, ולהפיץ תורה ברבים.

בהמשך עבר לסיינה, ובהמשך חזר לעיר הולדתו מודינה, שימש בה כרב קהילה, ועמד בראש בית כנסת.

הרב היה בקיא בקבלה מעשית, עליו העיד החיד"א הקדוש בספרו "שם הגדולים" כי היה בעל רוח הקודש, ציווה הרב לגנוז את ספריו בקבלה בתוך קברו וכך עשו.

בהיותו בן 20 בלבד נתמנה הרב לדיין בעירו ויסד חבורת לומדים המסיימים את ש"ס משניות פעם בחודש לע"נ הנפטרים.

הרב היה ידוע במעשי ניסים ורבים שיחרו לפתחו להיושע מברכותיו.

לרבנו שמשון חיים היה בן יחיד ומיוחד שנפטר בחיי אביו. אמר ר' שמשון חיים אין לי זרע שימשיך אותי, הזרע שלי הוא ספר החידושים על התורה וחמש מגילות שנקרא "זרע שמשון" וכך כתב בהקדמה

אי"ה ביום רביעי הקרוב ו' באלול יום הילולתו זיע"א.

סיפורי צדיקים

"ולא תקח שוחד" (ט"ז - י"ט)

אל חדרו של הגאון הקדוש רבי יהושע רבה של קוטנא זיע"א, נכנסה אלמנה ופרצה בבכי בדמעות שלישי, וטענה לה נגד אחד מתושבי העיירה, והתחננה שהרב יזמין את האיש לדין. רבי יהושע ציווה מיד להביא את האיש שיתחייב לדין, ואכן מיד הובא האיש. אולם להפתעת האשה, לא רצה הרב לשבת בדין, ואמר: "לא תקח שוחד" שהתורה ציווה, לאו דווקא לכסף מדובר, אלא אף דמעות, וביחוד של אלמנה. שוחד הוא מעוות את הדין, שלא נוכל להוציא פסק דין אמיתי, אלא משוחד ומושפע."

"ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקיבה" (י"ח - ג')

מסופר על הרב הקדוש המלבי"ם זיע"א, שכאשר נתקבל לרב בעיר בוקרשט, בדרשתו הראשונה אשר דרש בשבת אמר להם, רבותי בזמן שבת המקדש היה קיים, היו ישראל נותנים לכהן במתנות כהונה את שלש אלה, הזרוע, הלחיים והקיבה, בימים האלה בזמן הזה, רב הקהילה הוא בבחינת כהן, כמו שנאמר (דברים כ"ו, ג') 'ובאת אל

הכהן אשר יהיה בימים ההם', ואמרו רבותינו (ספרי תבוא כו ט') אין לך אלא כהן שהוא בימך. הריני מבקש אפוא מכם שלש מתנות אלה, שלא תהיינה רפויות בידכם, 'הזרוע' זו הנחת תפילין בכל יום שהיא נגד הזרוע הנטויה, 'הלחיים' שלא תשחיתו פאת זקניכם בתער, ו'הקיבה' שתהיו נזהרים ונשמרים ממאכלות אסורות.

"ושמרת לעשות ככל אשר יורוך" (י"ז - י')

מסופר על הגאון הקדוש רבי ישראל מסלנט זיע"א, שפעם בא לפניו אחד המשכילים ואמר לו, הייתי במקומות רבים, והייתי מצוי אצל הרבה רבנים, וראיתי שהם גדולים בתורה וחשובים, אבל חסרה להם פקחות בעניני העולם, שמא יטרח מר לתקן הדבר, ללמד את הרבנים גם חכמה בעניני העולם. אמר לו רבי ישראל, עכשיו הגעתי לימי הזקנה, וטורח גדול לי לחזר על כל המדינות וללמד לרבנים פקחות, אבל יש לי עצה, בעודך יושב כאן אתה יכול לתקן את כולם. תמה המשכיל ואמר, הכיצד? פשוט מאד, השיב הרב, אם תשב רגע קטן ותהרהר בתשובה, תמצא שכל הרבנים פקחים הם.

לקבלת העלוץ במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלוץ בוואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלוץ באתר "דרשו"

לכרבה והצלחה

מזרנו מרדכי
וב"ב

לכרבה והצלחה

מרים (מידוי)
בת רות
וב"ב

לכרבה והצלחה

אריק ועינב דהן
יוסי וסליביה גוהרי
וב"ב